

יפודה-קולומביה

Frecuencia Andina

כן, בְּזוֹיֵית הַזֹּאת מִמֶּשׁ,
מוֹל סֶפֶל מֵאצָּה וְהָרִים,
הַנֶּפֶשׁ מְצַלֶּיחָה לְדָאוֹת,
וְשׁוֹב נִצְרָפֶת לְשִׁירִים.

וְהַכֶּסֶּא הַזֶּה – שֶׁלָּהּ,
וְהַסְנִיּוֹרָה שְׁשׁוּמֶרֶת
כְּמוֹ כֶּף שֶׁל אִמָּא מְשֻׁגֶּיחָה,
עוֹטָה עֲכָשׁוֹ צוּרָה אַחֲרֶת.

וְאִיזָה גַל מֵתַחִיל לְרַעַד,
לְרִטֹט בְּתֶדֶר כְּבֶר־מֶכֶר,
וְנִמְלִים שֶׁל שְׁפֶת הַסּוֹד
יוֹצְאוֹת לְרִקְדָּה עַל הַנִּיר.

כן, בְּזוֹיֵית הַזֹּאת מִמֶּשׁ.
כן, בְּזוֹיֵית הַזֹּאת מִמֶּשׁ.

יפודה-קולומביה

כמעט-כמעט שנתרגלתי לאינה,
אבל גליה עוד שוחים בתוך עורקי.
תראי: אדם נפקח כל בקר והולך
שוב מארצו לעוד סיבוב זריחה עם קאי.

אם רק אוריד קצת את הראש ואתעלם
מההרים בקצה האינלנד הקריבי,
אם רק אסכר לחות לכדי אדם שלם
שהגלים של Santa Marta מעירים בי.

ודאי נחשת: כפות רגלי עוד מרגישות,
אף לרגעים שלמים הוא לא מצליח, השוט.
רציתי להדחיק. רצית להאמין.

ודאי נחשת: יש רק אותי להאשים,
אני לוחש ממרחקים מרשרשים,
את מתמוזגת בירק של Medellín.

קוואק

איך כמעט התפקעתי כשהצעת:
אם תרצה להיות צפרדע,
הדבר הכי טוב בינתיים שתוכל –
התמסר להיותך ראשון.

מי בכלל רוצה להיות צפרדע?
שכבנו פעם אחרונה.
ובזנב לומד למחל
התכנסתי בראשן.

ורק אחרי המון בצה,
לפתע – קוואק.

מי קוואק? מה קוואק?
שתתיצב אצלי
מיד קוואק!

ערב פרואני

חיי האחרים יורים תמיהות על הדרכים,
מלים שטות בין האזנים מימין לשמאל.
עוד שיר ננשף ממרחקים אל מרחבי אחים
מזוג שפתים שלמדו לשרק, אך לא לשאל.
יש הדים שמגיעים משם ומספרים ש
יש נצחונות קטנים גם בכניעה (זה משנה).
בערב פרואני, על סרוסה וסביצ'ה,
נותר רק לדבר עם הנזיר (שגם עונה).
אני מחזיק ספרון בתיק כמו יהודי נודד,
אוסף תנופות של שקט. הוא זורה את מתנותיו.
מלים עוטות כנפים, אך את מי זה מעודד
בערב הדואה בין צערי לקדוּתו?
רק פה ושם, הדים שמפליגים אלי רומזים ש
מתר להתנחם מעט בלימה על סביצ'ה.